

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Joannis Pierii Valeriani Bellunensis Hieroglyphica, Sive De
Sacris Ægyptiorum Aliarumque Gentium Literis,
Commentariorum Libri LVIII**

Valeriano, Pierio

[Lipsiae] ; Francofurti Ad Moenum, 1678

Condonatio.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14259

cubito lapidum tumulo innititur, dextera ramum oleæ habet: inscriptio, HISPANIA, quo exergo-
Anti. li. 6. mento pacata quietaq; provincia subintelligitur. In eiusdem alio, signum est cum olea in lava, cum
 genio in dextera, quod forte refertur ad augurium ex oliva, sorte sibi oblatum, unde aspirare coepit
 ad Imperium, fortibus Virgilianis fretus, cum ei versus illi obvenerent:

*Quis procul ille autem ramis insignis olive
 Sacra ferens? nos quo crines, incanaq; menta
 Regis Romani, primus qui legibus urbem
 Fundabit, Curibus parvis, & paupere terra
 Missus in imperium magnum.*

Quibus quidem ramis olive insignem Maro fingit Numam ab Anchise præcognitum, cui ob justitiam & integritatem nemo umquam bellum intulit, ipse ultro pacem semper fovit. Quocirca Hadrianus Imperio potitus & quæ pacis studiosus fuit, expeditiones enim sub eo graves nullæ fuerunt, bella etiam silentio pene transacta. In numo vero Severi Pii Augusti togatum est simulacrum cum oleæ ramo cuius inscriptio, FUNDATOR PACIS. Quamvis vero vidisse juret in Maximiani numo simulacrum quod oleam præterdit, cum inscriptione. PAX AUGUSTI: Illud tamen mihi magis aridet, quod in numismate Philippi patris sigillum illud est olive ramum tollens, cum inscriptione, PAX ÆTERNA.

FELICITAS CAP. IV.

Quoniam vero olea adjecta caduceo felicitatis hieroglyphicum habeatur, multa veterum numismata indicio sunt, quæ in ipsius Caducei Commentario continentur. Apud Pausaniam legas Pacem gestare in ulnis Plutonem puerum pectori appressum, eo quidem significato quod pax opulentiam alit, educatque: ubi verò opulentia, ibidem & maxima felicitatis pars, eaque nimirum omnibus expetita.

CONDONATIO. CAP. V.

olea in sacris hieroglyphica. I N Divinis Hebraicæ vetustatis monumentis oleum condonationis, veniæ, ac misericordie signum habetur. Et in Evangelica historia Assertor noster condonaturus adulterii poenam mulieri, quæ rea agebatur à Pharisæis, ex olive in templum perrexit. Et apud Athenæum non abimile, & similia quæ tamen omnia ex Hebræorum sacris de prompta sunt, quibus jubemur crustulum absque fermento quod oleo sit irroratum, offerre Deo. Et alibi, ubi anima donum offert, similia erit quæ oblatio, fundetq; super eam oleum, & panes absque fermento consperfas oleo. Et alibi oleum esse pro peccato legis, & huiusmodi pleraque, quæ omnia delictorum huiusmodi condonationem indicant: quidem. ut Adamantius ait, omnis anima eget oleo divinæ misericordie, ut sospitari possit. Hinc Hilarius super Matthæo. Oleum fructum misericordie cælestis esse, propheticus quoque sermo proficitur. Ergo cum ieiunamus, oleo caput nostrum inungemus, bonis quippe operibus caput nostrum, id est, vitam nostram sensus ornabimus: quia intelligentia omnis in capite est. Jam, ut Hierosolym. Helychius interpretatur, fere passim in Levitico superfluum oleum pro elemosynis accipitur, uti thus, orationes, & preces interpretantur. Quod vero scriptum est animam quæ peccaverit, offerre donum similitam cum oleo, virum nulla vel ingenii sublimitate, vel doctrinæ gratia præditum, sed vitam tantum hominem profectum, alio qui vel mercaturæ, vel agricolationi, vel piscari, aut militia, aut sellularii artibus deditum. Cyrillus intelligit, qui simplicitatem suam, cuius similia est indicium, quarat Deo per oleum divinæ misericordie commendare. Neque prætereundum quod aliquorum historiae prodiderunt, Augusti temporibus è taberna meritoria trans Tiberim oleum erupisse terra, totaq; die nulla intermissione fluxisse: quod forsitan ad ortum Christi, & eam quæ subsecuta est mortuum, quæ summa eius fuit, misericordie, redemptionem, & gratiam per omnem terrarum orbem longe lateq; diffusam, referri potest. Sunt qui de fossa in terram cadente fluvium illud olei fuisse dicant, cumque apotheca, ubi vas condita.

A conditum fuerat in ripa Tyberinae summo margine sita esset, amphora casu aliquo vitata, liquorem inde sibi viam aperuisse. Ut cumque, maximi omnino ostenti loco habitum, eique rei monumenta longa annorum serie posteritati commendata. Epopaeus Thestalus, qui Coraci Sicyoniorum Regi successit in Imperio, à Nicteo Thebanorum Rege bello impetitus, commissaque pugna gravi accepto vulnere cum victor evassisset, Palladi templum crexit, qua rogata ut signum aliquod ostenderet, ex quo an id gratum deae donum fore conicere posset, ajunt oleum sponte ante templum fluxisse, simulque Epopaeum haud ita multo post vulnere negligentius curato periisse. Ex Gentilium enim religione observatum est, Deos tunc suae in nos misericordiae signa exhibuisse, cum ex carcere corporis migrare iussi essent, id quod aliquod exemplis declaratum est. Simile fuit in Cleobe atque Bythone fratribus juvenibus, qui pientissimi erga matrem Junonis deae sacra peturam, jumentis aliis deficientibus, altro ipsi jugum subiere, pro quorum pietate merita à Junone filiis dona mater cum poposcisset, mane ambo inventi sunt animam efflasse. Quod vero ad misericordiam & veniam imploratam attinet, quae multis veterum exemplis per oleum significata fuerint, interpretari libet Aelii Lampridii locum in Hellogabali vita: Sybaritas eo anno periisse, quo missum ex oleo & garo commentum sunt: quod si quis ad eibi genus id & ganeae delicias referat, subfrigida admodum causa videatur: sin ad oraculum, cuius mentionem ex Stephano Hermolaus Byzantius facit, Aegypti cum aliquid, hoc est, eruditus oleum. Tunc quidem Sybaritas peturos oraculum nunciavit, cum major olim honor mortali

B cupiam quam Diis habitus esset, forteque venit, ut servus heri sevitiam subfugitans, ad aras deorum confugiens, nihil profecerit: ut vero ad patris herilis monumentum se recepit, veniam imploravit, atque ita oleum garo, pisculento quippe ac perinde profano, ut in piscibus habetur, pulmentario, commixtum: condonatum quippe crimen profanae reigratia, posthabita divina.

Epopaei religio.

ELEEMOSYNA. — CAP. VI.

PLUVIUS vero locis olea in Divinis literis virum probum indicat, qui misericordiae praecipue fructibus abundet, de quo in Psalmo: *Olivae fructifera in domo Domini.* Contra oleaster minimae frugis hominem, vel idololatram ostendit, Paulus: *Si autem tu ex naturali excisus es oleastro.* Tum lucernas in tabernaculo testimonii à vespere usque mane illucescere jubet Dominus, hoc est, iuge esse commiserationis opus. Nam Salamon, *Oleum, ait, de capite tuo non deficiat.* Coram Domino autem illa accendi debet, quia, in abscondito fieri debet eleemosyna, & uni Deo tantum innotescere, ut insignara sinistra sit quid fecerit dextera. Quod mundissimum esse vultus andelabrum; ostendit opus hoc tantum à colluvie ostentationis & hypocrisis absterfum esse debere. Aliter lucerna super candelabro mundissimo posita semper in conspectu Domini, candelabrum Evangelica est doctrina, in qua Christus virtutes, lucernae instar, splendere praecipit, absurdum esse dicens sub modio eam occultari: oleum vero quod his lucernis infunditur, ipsa est eleemosyna: unde jejunium, virginitas, oratio, justitia, & alia viae nostrae lumina irrigantur & ut perpetua inextinguibiliq; flamma vigeant custodiuntur.

Psal. 52. Rom. 1. 11.

Eccles. 9.

SUPPLICATIO. CAP. VII.

IAM vero notum est illud imbellem olivam à Valerio Flacco quinto Argonaution appellatam, de qua Statius non alia de causa dixit.

Ramumque precantis olivae, atque alibi:

Vittata lauras & supplicis arbor olivae.

Ramus enim oleae laurive lana circumvolutus, manibus legatorum supplicantium gestari solitus erat: quo de more Probus Aemilius in Pausania, *Id postquam Lacedaemoni reserverunt, legatos ad eos cum lana miserunt,* Maro quoque, morem hunc tangit:

Olea ramus à legatis gestabatur. Ann. lib. 8.

Optime Grajgenum, cui me fortuna precari, Et vitta compositos voluit praeendere ramos.

Quod quidem hieroglyphicum Servius ad imbecillitatem indicandam institutum putat: nam qui precantur, & supplicat, suam arguunt imbecillitatem. Ex lana vero velamentum id accipi solitum, quod Oves alieno semper auxilio egerant. Hinc sacra illa *lauriviam*, de quibus in Theseo Plutarchus:

○○○○ 3